

РЕШЕНИЕ

№ 9596

гр. С., 06.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 176 СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **БОРЯНА В. ПЕТРОВА**

при участието на секретаря **ТЕОДОРА ГР. ТОДОРОВА**
като разглежда докладваното от **БОРЯНА В. ПЕТРОВА** Гражданско дело № 20221110121361 по описа за 2022 година

Предявен е иск с правно основание чл.411 от КЗ за сумата от 3010,28 лева за главница, представляваща остатъчна, неизплатена сума по регресно вземане за изплатено по застраховка „Каско“ обезщетение по щета № за вреди на лек автомобил марка „Т.“, с рег. № ... от ПТП, настъпило на 15.10.2021г. в района на 52 км. на автомагистрала „...“, в посока на движение С., по вина на водач на товарен автомобил „И.“ с рег. № ..., със сключена при ответника застраховка „Гражданска отговорност“, ведно със законната лихва от 20.04.2022г. до окончателното плащане.

По иска по чл. 411 от КЗ ищецът твърди, че в срока на застрахователното покритие по договор за застраховка „Каско“ е настъпило събитие – ПТП, в причинна връзка, с което са причинени щети на застрахованото имущество на стойност 6025,55 лева (от които 25 лева ликвидационни разноси). Твърди, че е изплатил застрахователно обезщетение в посочения размер, включващо действителните вреди. Твърди, че ответникът е застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“, сключена за увреждащия автомобил, спрямо когото възниква вземане за платеното обезщетение. Поканил ответникът да погаси задължението си, но оследвало погасяване само до размера от 3015.27 лева. Затова за неплатения остатък предявява настоящата претенция.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е подаден отговор на искова молба от ответника, с който предявения иск се оспорва по основание и размер. Оспорва размерът на определеното от ищеца застрахователно обезщетение като завишен и несъответен на действителната стойност на причинените от процесното ПТП щети. Прави възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на водача на увредения автомобил поради допуснато нарушение на правилата за движение по ЗДвП – неспазване на предимство. Иска претенцията да бъде отхвърлена, евентуално намалена по размер. Не оспорва изплащането на обезщетение от ищеца на застрахованото лице. Претендира разноси.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Не е спорно между страните, че на 15.10.2021г. в района на 52 км. на автомагистрала

„...“, в посока на движение С. е настъпило ПТП с участието на лек автомобил „Т.“, с рег. № ... по вина на водач на товарен автомобил „И.“, с рег. №

Не е спорно и наличието на твърдените застрахователни правоотношения към датата на ПТП – между ищеца и собственика на лек автомобил „Т.“, с рег. № ... по застраховка „Каско на МПС“ и между ответника и собственика на увреждащия автомобил по застраховка „Гражданска отговорност“. Не се оспорва и, че по образуваната при ищеца преписка по щета № е определено и платено застрахователно обезщетение в размер на 6000,55 лева за претърпените от процесното ПТП вреди. Не е спорно, че ответникът е бил поканен да възстанови на ищеца платеното обезщетение, вследствие на което е извършено частично плащане в размер на 3015,27 лева.

Следователно, не се оспорва по делото наличието на предпоставките от фактическия състав на чл. 411, ал.1 от КЗ за ангажиране отговорността на ответника ФИРМА АД в качеството му на застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ на прекия причинител, за възстановяване на застрахователното обезщетение по застраховката „Каско“, изплатено от ищеца на увреденото и застраховано от него лице.

Правният спор в настоящото производство се свежда до механизма, по който настъпва увреждането, наличието на съпричиняване на водача на увредения автомобил за него, както и до размера на дължимата от ФИРМА АД сума, т.е. до размера на суброгационното вземане по чл. 411, ал.1 от КЗ на ищеца ФИРМА ЕАД.

Обемът и съдържанието на суброгационното вземане на застрахователя по имуществената застраховка спрямо прекия причинител на вредите и неговия застраховател по застраховка „ГО“ са изрично определени от закона - чл. 411, ал.1 КЗ, който постановява, че застрахователят по имуществена застраховка встъпва в правата на увреденото застраховано лице до размера на платеното застрахователно обезщетение и обичайните разходи за определянето му.

За установяване на спорните обстоятелства е прието заключение на САТЕ, съгласно което всички увреждания посочени в опис-заключението по процесната щета, съответстват да са причинени от описаното в исковата молба ПТП. Вещото лице е изчислило, че стойността необходима за възстановяване на лек автомобил „Т.“, с рег. № ..., изчислена на база средни пазарни цени към датата на ПТП е 6000,55 лева. Вещото лице сочи механизмът на настъпване на ПТП - а именно: водачът на товарен автомобил „И.“, с рег. №при движение в дясна пътна лента по АМ „...“ с посока от гр. В. към гр. С. при 52 км. в района на бензиностанция „...“ предприема спасителна маневра отклонение в дясно поради навлязъл в неговата лента неизвестен товарен автомобил, вследствие на което навлиза в аварийна лента за движение и реализира удар с изчакващия за включване в движението лек автомобил „Т.“, с рег. № Вещото лице е изяснило, че първоначалното съприкосновение между двете МПС-та е в задната лява част на лек автомобил „Т.“, марка „...“ и предната дясна част на товарен автомобил „И.“, като е направен извод, че водачът на товарния автомобил е имал обективна възможност да предотврати настъпване на произшествието при движение със скорост и безопасна дистанция, при която превозното средство ще спре в рамките на опасната зона при внезапно възникване на опасност. Описаният от заключението на САТЕ механизъм на ПТП се потвърждава в пълна степен и от приетите писмени доказателства (протокол за ПТП и АУАН №), както и от гласните доказателствени средства, събрани по делото. От показанията на свидетел Б. М., разпитан по делегация, се установява, че при напускане на процесната бензиностанция, изчакал в аварийната лента възможност за включване в движението когато видял, че товарният автомобил се удря в задната лява част на лекия му автомобил. Описва, че скоростта на движение на товарния автомобил била около 80-90 км/час, а неговият автомобил бил в спряно състояние. Споделя, че водачите изчакали пристигането на контролните органи.

От разпита на свидетеля Р. Е. се установява, че на процесната дата свидетелят

управлявал товарен автомобил по АМ „...“. Споделя, че в района около 52 км неизвестен товарен автомобил предприел маневра изпреварване и навлязъл в неговата лента за движение, което наложило да предприеме спасителна маневра – навлизане в аварийната лента, след което ударил лявата част на лек автомобил „Т.“, марка „...“. Описва, че скоростта му на движение била около 80-90 км/час, но тъй като лекият автомобил бил в мъртвата му зона не го видял своевременно.

На първо място съдът намира, че възприетите и описани от вещото лице повреди по автомобил „Т.“, марка „...“, са настъпили в резултат от процесното ПТП и за платеното за тях обезщетение следва да се ангажира отговорността на ответника. Заключениеето в тази част е компетентно изготвено и обосновано като вещото лице, изхождайки от установения механизъм на ПТП, е дал категорично заключение, че всички повреди по изготвения опис към щетата са в резултат от процесното ПТП. То се подкрепя и от събраните в производството писмени и гласни доказателства.

На второ място съдът намира за неоснователно възражението за наличие на съпричиняване от водача на увредения автомобил. Безспорно по делото се установи, че водачът на лек автомобил „Т.“, марка „...“ е изчаквал включване в движението на изхода на бензиностанция „...“, като автомобилът е бил в аварийната лента в състояние на покой и пропускайки движещите се в платното за движение автомобили. В този смисъл поведението на водача на увредения автомобил е изцяло съобразено със закона, и в частност със сочената от ответника норма на чл. 56 от ЗДвП. От друга страна водачът на увредения автомобил по никакъв начин не би могъл да избегне удара, доколкото обективно не е налице възможност да се предвиди, че товарният автомобил би навлязъл в аварийната лента с оглед забраната за навлизане и движение в аварийната лента, уредена в чл. 58, ал. 1, т. 3 от ЗДвП.

Размерът на застрахователното обезщетение по имуществената застраховка се определя в съответствие с клаузите на конкретния договор за имуществената застраховка и разпоредбите на КЗ, като съгласно чл. 386, ал.2 от КЗ то трябва да бъде равно на действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието. Застрахователното обезщетение за имуществени вреди на превозни средства, което се дължи от застраховател по задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ на увредените трети лица, се определя по правилата на чл. 499 от КЗ и клаузите на конкретния застрахователен договор. Съгласно чл. 499, ал.2 от КЗ, в разглежданите случаи, обезщетението не може да надвишава действителната стойност на причинената вреда и се определя в съответствие с приета от КФН наредба за методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на МПС. Методиката обаче не дерогира приложението на разпоредбите на КЗ и не ограничава отговорността на застрахователя да плати обезщетение обхващащо действителната стойност на причинената вреда, а представлява указание за изчисляване размера на щетите на МПС в случаите, когато обезщетението се определя от застрахователя, на когото не са представени фактури за извършен ремонт в сервиз – аргумент от чл.4 от Наредба № 24/2006 на КФН. При съдебно предявена претенция за заплащане на застрахователно обезщетение, съдът следва да определи застрахователното обезщетение по действителната стойност на вредата към момента на настъпване на застрахователното събитие – чл.386 от КЗ, като ползва заключение на вещо лице, но без да е обвързан при кредитирането му да проверява дали не се надвишават минималните размери по Методиката към Наредба № 24/08.03.2006г. /В този смисъл Решение № 52 от 8.07.2010 г. на ВКС по т. д. № 652/2009 г., I т. о., Решение № 109 от 14.11.2011 г. на ВКС по т. д. № 870/2010 г., I т. о., Решение № 165 от 24.09.2013 г. на ВКС по т. д. № 469/2012 г., II т. о. и др./. При частични вреди на МПС, какъвто е настоящият случай, размерът на вредите е равен на разходите за части и труд, които следва да се извършат за отстраняване на тези вреди. С тези разходи се намалява имуществото на застрахования собственик на автомобила, а тяхното извършване е в пряка причинна връзка с настъпилото застрахователно събитие. Размерът на тези разходи не следва да се намалява с коефициент за овехтяване, тъй като по

този начин би се достигнало до несъответствие на размера на обезщетението и размера на вредата. Единственото ограничение на размера на обезщетението, което законът предвижда е, че обезщетението не може да надвиши действителната стойност на увреденото имущество.

По делото са представени доказателства, че за отстраняване повредите от процесното ПТП, ищецът е платил застрахователно обезщетение в размер на 6000,55 лева, което съответства напълно на заключението на САТЕ за стойността, необходима за възстановяването на увредения автомобил при средни пазарни цени към датата на ПТП. В случая страните не спорят, че преди инициране на исковото производство ответникът е извършил частично плащане в размер на 3015,27 лева, която сума следва да се приспадне от общото дължимо обезщетение. По тези съображения съдът приема, че за платеното от ищеца застрахователно обезщетение следва да бъде ангажирана отговорността на застрахователя по застраховка „ГО” на прекия причинител, при предявената срещу него регресна претенция, като искът следва да се уважи за пълния предявен размер от 3010,28 лева, включващ застрахователно обезщетение в размер на 2985,28 лева и 25 лева ликвидационни разноски.

По отговорността на страните за разноски:

При този изход на спора, ищецът има право на всички разноски, които е направил в исковото производство общо в размер на 855,41 лв. (120,41 лева – държавна такса, 225 лева – депозит за вещо лице, 70 лева – депозит за свидетел и 440 лева – уговорено и платено по банков път адвокатско възнаграждение), която сума следва да бъде присъдена на основание чл.78, ал.1 ГПК.

Воден от горното, Софийски районен съд, 176 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА ФИРМА АД, с ЕИК: да заплати на ФИРМА ЕАД, с ЕИК:, на основание **чл.411 от КЗ** сумата от 3010,28 лева за главница, представляваща остатъчна, неизплатена сума по регресно вземане за изплатено по застраховка „Каско” обезщетение по щета № за вреди на лек автомобил марка „Т.“, с рег.№ ... от ПТП, настъпило на 15.10.2021г. в района на 52 км. на автомагистрала „...“, в посока на движение С., по вина на водач на товарен автомобил „И.“ с рег. № ..., със сключена при ответника застраховка „Гражданска отговорност“, ведно със законната лихва от 20.04.2022г. до окончателното плащане.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 ГПК ФИРМА АД, с ЕИК: да заплати на ФИРМА ЕАД, с ЕИК: сумата от 855,41 лева - разноски в процеса.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването на препис от него на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____